

Glasul Învățătorului

Foai locală pentru preocupări strict didactice, a învățătorilor din jud. Vaslui.

APARE BI-LUNAR
sub conducerea unui comitet

ABONAMENTUL 60 LEI ANUAL

Redacția și Administrația
Școala din Moara Grecilor
Vaslui

ÎNDEMNURI !

Un început îndrăzneț și susceptibil la discuții și comentarii; o surpriză ce s'a manifestat sub cele mai variate aspecte, în fine o diversitate de reflecții desigur naturale după cum s'a și anticipat, *au precizat* ecoul provocat în cercurile colegilor noștri vaslueni de apariția primului număr din „Glasul Învățătorului”.

Spre onoarea și lauda tuturor, reținem un fapt, o constatare: au acceptat principial la continuarea apariției unei foi locale pusă pe baze mai largi de organizare, și mulți au asigurat dintr'un simțământ de distinsă înțelegere și colaborare, comitetul (provizoriu) de inițiativă, de aderență și sprijinul lor efectiv.

Toate acestea, nu constituiesc decât rezortul moral și stimulentele de valoare ce-ar putea garanta existența unui organ propriu de publicitate, devenit o necesitate imperioasă, așa după cum ne-au confirmat-o și glasu-rile atâtor dintre noi în toate ocaziunile de adunări și congrese ale asociației.

Care dintre învățători cercetând paginile revistelor consacrate exclusiv intereselor noastre profesionale cât și ale marilor cotidiene ce bine-voiesc a acorda o largă ospitalitate chestiunilor ce vizează direct școala și slujitorii ei, n'a remarcat cu măgulire și mândrie din rândurile noastre anonime însă viguroase, elemente ce prin scrisul lor de bună calitate își pot exprima cu multă corectitudine complexul preocupărilor de ordin mai înalt, impunându-se zilnic atenției generale ?

Așa fiind, privim în viitorul acestei modeste foi cu un optimism justificat, prin prezența multor posibilități și resurse spirituale în sufletul alor noștri, pe a căror valoroase contribuții contăm.

Ar putea deveni, nădăduim, tribuna de pe care învățătorimea județului Vaslui leagăn al celor mai frumoase tradiții istorice să-și poată spune tot ce simte, tot ce crede, tot ce vrea.

Ar putea deveni un factor de cultivare a încrederii în forțele noastre proprii așa după cum aproape toate județele din țară îl posed și-l susțin cu orice sacrificii prin vitregia vremurilor actuale.

Mai mult încă, pe lângă celelalte instituțiuni de mare laudă ca banca și căminul corpului didactic, o foai proprie ar fi o dovadă în plus, o dovadă fermă,

concretă a unei perfecte solidarități învățătoresți la Vaslui.

La rândul ei, asociația noastră afirmându-și această solidaritate prin creațiuni de bunuri comune, va fi una dintre celulele potențiate cu suficientă energie în organismul mare al „asociației generale a învățătorilor” care rămâne și „trebuie” să rămână singura formă de organizare acceptabilă pentru învățatorimea din întreaga țară.

Totuși, nu ne putem abține, de a ne exprima o vădită îngrijorare în fața unor anumite tendințe și curente centrifugale ce încep a prinde oarecare consistență în sânul asociației generale. S'ar părea că asistăm chiar la un proces de descompunere a acestui organism, și că ne găsim în căutarea altor formule de organizare.

Întrucât analiza detaliată a acestor curente așa zise separatiste va constitui un punct principal în sfera preocupărilor noastre, ne-o rezervăm pentru numerile ce vor urma.

Ținem a sublinia însă, că acțiunea noastră locală integrându-se complet în cadrul asociației generale a învățătorilor, foai aceasta își face un crez de a cultiva și propăși simțul de solidaritate activă constructivă pe toate tărâmurile în vieața noastră didactică.

Astfel ne vom putea afirma ca un corp unitar, cu suficiente garanții de valoare morală și demnitate.

Vasile Gurguță
Șerbotești.

Ziua Cărții.

Un omagiu și o unanimă recunoștință, aducem pe această cale „CĂRȚII”, singura unitate de măsură spirituală, cu care se poate cântări, fără greșală, drepturile și aspirațiile noastre dascălești.

Să facem dar și noi învățătorii din „CARTE” un suprem ideal, o unică preocupare, căci numai prin contactul strâns cu ea, ne vom putea valorifica titlul nobil de „ÎNVĂȚĂTOR”.

„GLASUL ÎNVĂȚĂTORULUI”.

Între Scilla și Caribda

Vechii corăbieri ce trebuiau să treacă prin strâmpoarea Messina, aveau permanent în față pericolul Scillei și Caribdei.

Colții stâncoși, ascunși în apă, zdrobeau din necunoscut corăbiile aventurate printre ei. Rar corăbierul care să fi trecut fără pericol printre faimoasele stânci și aceasta datorită numai îndelungatei experiențe.

Între Scilla și Caribda ni se pare nouă că se află astăzi problema educației.

Aceiași colți de stâncă, gata să distrugă pe cei cuprinși între ei, îi oferă curente pedagogice actuale.

Metoda în discuție este un bun, ce mărește însăși valoarea ideilor expuse. Să procedăm metodic.

I. Fr. Paulsen, autorul „introducerii în filosofie”, ocupându-se de sistemele educative, le contestă valoarea, enunțând așa numitele principii „rigoriste”.

Școala rigoristă pornește dela constatarea: munca pe care copilul trebuie să o facă, fie pentru apropierea cunoștințelor, fie pentru dezvoltarea capacității sale în devenire, este prea mult ușurată de familie, în primul rând, și apoi de școală.

Se pare, că între familie și școală, s'a stabilit un contract tacit ca prin nimic, aceștia, să nu reclame copilului—omului de mâine—o mai mare efortare.

Constrângerea fizică este cu totul exclusă dintre mijloacele coercitive. Așa fiind școala a devenit o adevărată plăcere fizică.

Paulsen se întreabă și cu drept cuvânt: ce vor deveni mâine acești copii, dacă acum la cel mai mic „hop” ce-l întâlnesc sunt ajutați de cei, cari, tocmai în interesul lor ar trebui să-i lase să se descurce singuri, în micile piedici ce le întâlnesc?

Copilul crescut cu ideea că are veșnic un sprijin, că acest sprijin nu-i cere nici o efortare, va fi cu totul nepregătit pentru viață, va fi un „dezarmat”.

Acesta fiind constatările, Paulsen cere ca viitoarea educație să aibă la bază adagiurile:

- a. Învață-te să te supui!
- b. „ „ „ forțezi!
- c. „ „ „ ascuți!
- d. „ „ „ muncești!

Copilul crescut în aceste principii: se va supune, cuvântului celui mai mare, realizând în sufletul său respectul; va ști să treacă piedicile ivite, dezvoltându-și individualismul creiator; va asculta devenind astfel ordonat și în sfârșit, învățând să muncească, își va dezvolta aptitudinile sale în direcția înclinărilor lor.

Respect, individualitate creiatoare, ordine, muncă în serviciul aptitudinilor înăscute, sunt noțiuni ce se desprind din sistemul educativ al lui Fr. Paulsen.

Rigorismul, după cum se vede, acordă o mare preponderanță elementului de ordine, de respect, de supunere, cu totul opus ideii de „individualitate”.

Căci individualitate, într'un senz anarhic, presupune ignorarea tuturor și satisfacerea gândului, inițial, propus.

Individualist este în acest senz supra-omul lui Nitsche.

Metodele pedagogice actuale își fac un merit din principiul acesta al individualismului creiator; școala activă nu e decât un corolar al dogmelor individualiste.

Or, adoptând metoda rigoristă—supunere integrală față de autoritate,—efortări cari ar merge până extenuarea puterii copilului, îi înăbușim cu totul scânteia de inițiativă fie ideologică, fie materială.

Se știe doar că cei mai mari creatori au fost niște răzvrățiți!

II. Ca în orice fenomen, acțiunea născută, reacțiunea s'a produs.

Și reacțiunea s'a produs sub forma unui imn închinat copilului.

Rigorismului lui Fr. Paulsen i-a răspuns scriitoarea Ellen Key.

„Copilul, este conducătorul de mâine, este eroul „dîn poveste ce va duce lumea pe tărâmurile fericite, „este Fătul-Frumos în fața căruia, mame, părinți și „dascăli plecați-vă genuchii”!

Luată de curentul sentimentalist, scriitoarea a proclamat „urbi et orbi”, autoritatea copilului în fața lumii.

Nimeni nu a cântat, mai frumos ca ea, un imn de apologie copilului. Dar aceasta e literatură; pedagogia este știință.

Cultul copilului proclamat de Ellen Key, asemănător cultului din Școala Santi-Niketani a lui R. Tagore, a fost, în afară de o reacțiune firească în contra rigorismului, un motiv de întronare a bunului plăc, de supremație a copilului „erga omnes”.

Scilla și Caribda își așteptau corăbierii neîndemânateci.

Rigorismul ca și libertatea exagerată a lui Ellen-Key așteaptă pedagogul care să educe după principiile respective.

Noi vedem în adaptarea integrală, fie a unui sau altuia din principii, un pericol pentru copil, familie și societate.

Căci în afară de adaptarea unor principii, ca norme de conducere, astăzi când Psihologia-Experimentală arată cât de diferențiate sunt structurile sufletului omenesc—Goethe spusese: două frunze nu sunt la fel în lumea aceasta, dar două suflete—se cere să pornim nu dela principii, ci dela realitate.

Fiecare suflet, fiecare copil, îți indică metoda ce trebuie s'o ai pentru a face din el „un om”.

Această metodă cere s'o stăpânești tu pe ea, nu ea pe tine cum zicea Comenius.

Sunt oameni cari prin structura lor sufletească se cer a fi conduși: acestora le vom arăta drumul și-i vom urmări continui; sunt firi ce-și proclamă libertatea asemenea ghiocelului ce străbate cămașea albă a zăpezii: acestora vom căuta să le canalizăm faptele în domenii folositoare în primul rând, sufletului lor.

Dar pentru aceasta, fără să ne gândim la preceptorul ideal al lui Emil, socotim că e nevoie de pedagogi larg înțelegători ai sufletului copilului și cu profunde cunoștințe în domeniul psihologic.

Prof. Cocos A. Barbu.

Constatari dela un cerc cultural din oraș.

În ziua de 14 Mai 1933, a avut loc la școala primară de fete No. 1 Vaslui, ședința cercului cultural a institutorilor din orașul Vaslui, prezidată de d-l Gh. Kogălniceanu, cu următoarea ordine de zi:

a) Lecțiunea practică *o problemă la clasa IV-a*, a fost tratată de d-na Ana Patriciu, învățătoare la școala No. 1 de fete.

Scheletul metodic fiind bine întocmit, lecțiunea trecută prin toate momentele psihologice, cu puțin colorit local chiar, și în strânsă legătură cu ocupația de predilecție a elevelor acestei școale—a făcut ca la rezolvarea problemei, clasa să participe cât se poate de activ, nelipsind chiar, nici interesul spontan al elevelor, pe care d-na propunătoare a știut să-l întreție tot timpul cât a durat lecțiunea. S'au făcut observațiuni de către d-na Stoian, d-nii Vierescu și Prodan.

În puține cuvinte, bine argumentate, d-na Stoian, arată că problema fiind luată din mediul de acțiune al elevelor, lecțiunea și-a ajuns pe deplin scopul.

D-l institutor Gh. Vierescu, după ce face o scurtă și documentată sinteză asupra metodice aritmetice, expune cu argumente psihologice îndeajuns de motivate—procedeu pe care-l practică, d-sa, în rezolvarea problemelor.

Fixez, spune d-sa, schema analizei matematice prin întrebări scrise. Odată stabilite acestea, încep cu efectuarea operațiunilor la fiecare întrebare în parte. Proceđându-se în modul acesta, realizăm „maximum de avantagii cu minimum de efort”, elemente absolut necesare în viața de toate zilele, de care se cere a fi strâns legat obiectul aritmetice.

b) *Ședință intimă*: La ședința intimă d-na Margareta Antohi, a făcut recenziă lucrării „*cele două tipuri de copii*”, de Iosif Gabrea.

Într-o expunere clară și documentată, din care n-a lipsit și nota originală, d-na recenzentă a reușit să aducă o modestă dar prețioasă contribuție la rezolvarea principială a acestei probleme.

D-l Vierescu, primul care a luat cuvântul la discutarea și comentarea acestei probleme, de capital interes—cu verbul d-sale fermecător, care te cucerește, fără să-i poți rezista—face o judicioasă și argumentată critică, tuturor teoreticianilor pedagogi, implicit teoriilor lor, cari stau, spune d-sa, într'un permanent conflict și divorț cu realitățile noastre sociale. În continuare analizând diferitele aspecte sub care se prezintă astăzi *satul și orașul*—între care se pare că există un pronunțat antagonism, domnia-sa conchide că: prin aplicarea inoportună a individualizării învățământului pe formații sociale—înainte de-a se fi făcut ceva pozitiv pentru apropierea sufletească a celor două tipuri: „*a săteanului și orășanului*”—riscăm a-i pune într'un inevitabil conflict, cu urmări, ce pot fi fatale organizației noastre sociale.

În aceeași ordine de idei d-l Prodan institutor, arată că *problema individualizării învățământului la*

sat și oraș, purtând factură străină, comitem o mare imprudență, acordându-i un așa de exagerat credit.

Tot cu această ocaziune d-l P. Ciocan învățător Moara Grecilor, relevă o altă mare și gravă greșală pedagogică, ce se încearcă astăzi prin „*regionalizarea învățământului*”. Expunând tezele curente „pro și contra” regionalizării, domnia-sa roagă ca această problemă să se discute pe larg și în cercul nostru restrâns, spre a se putea eventual lua, și de către noi o atitudine.

S'a încercat totuși, de unii colegi să se conteste oportunitatea a ducerii în discuție a acestei probleme—motivând că această controversă—n'ar avea nimic comun cu subiectul ședinței intime (???)

În replică personală d-sa, afirmă că nici o problemă de învățământ nu poate fi complect discutată și înțeleasă, dacă ea nu se pune în directă legătură cu celelalte probleme, cu cari ea stă într'un raport de permanentă relațiune.

Sesizând discuția contradictorie, d-l Vierescu, cu spiritul d-sale de largă obiectivitate, propune ca această controversă pedagogică, să fie amplu discutată, fie într'o ședință viitoare, fie chiar, în coloanele foii noastre locale.

În încheiere d-l Kogălniceanu președintele cercului, aducând cazuri concrete, bine alese și suficient motivate, se declară și dânsul partizanul tezei susținută de d-l Vierescu, adică, *contra individualizării învățământului pe formații sociale*.

c) În orele post-meridian, în fața unui numeros public, și într'o atmosferă de desăvârșită însuflețire, a urmat serbarea „*școalei No. 1 de fete*”, cu un program select, variat, plăcut și de bon gôut.

D-na Dimitriu directoarea școalei, în cuvinte adânc simțite, susținute tot timpul de-o vervă care te vrăjea, a arătat celor de față necesitatea colaborării efective a „*familiei cu școala, la opera de educație a copilului*”. A urmat apoi desfășurarea programului artistic: dansuri, bine executate, coruri, admirabil armonizate, poezii, drăgălaș spuse—iar ca încheiere s'a reprezentat „*dansul pășătelor*”, tablou, de-o superbă creație artistică.

Serbarea a luat sfârșit la ora 6¹⁴.

Îndrăznim a ne face ecoul tuturor celor cari, au luat parte la această grandioasă serbare, și aducem pe această cale întregului corp didactic dela această școală, umilele noastre felicitări.

CRONICAR.

Duminică 28 Mai a. c. va avea loc în orașul Vaslui, o grandioasă manifestare „*ante-revizionistă*”, organizată de un comitet, din care fac parte toate figurile proeminente ale vieții culturale și politice vasluiene.

E de dorit ca la această energică demonstrație, să ia cât mai mulți parte—dacă s'ar putea, chiar—întreaga suflare românească din cuprinsul județului Vaslui.

ASOCIAȚIA.

Iată o problemă care a devenit obsedantă pentru învățătorimea vasluiană. Tinerii își fac iluzii; bătrânii — calcule. Primii se pregătesc s'o cuceriască, secunzii — s'o folosiască. Ademeniți de sirene, tuturor li se ascunde țărnuțul. N'avem nimic de cucerit, n'avem nimic de folosit. Avem însă de muncit, de irosit suflet, spre a întări o instituție profesională, care—pentru noi învățătorii—este singurul mijloc de apărare, revendicare și progres. S'or fi comis greșeli, ce nu le mai dorim repetate. S'o fi pierdut și timp prețios. S'o fi început ceea ce nu-i bine—a se uita, sau a se falsifica adevărul asupra unui trecut glorios de înfăptuiri și izbânzi al acestei secțiuni județene, datorit conducătorilor de până acum. Unii îl cunosc și-l igncrează, alții nu-l cunosc și-l neagă.

Inactivitatea aparentă și timpul ce trece înlesnesc procesul dăunător. Asociația Învățătorilor din Vaslui trebuie să fie pildă de solidaritate, pricepere și activitate. La conducerea ei trebuie să pătrundă oameni ce garantează aceste puncte cuprinzătoare de program. Trebuie să pătrundă oameni cari au știut și știu să ridice orice activitate la înălțimea catedrei; oameni cari—datorită fie împrejurărilor, fie înzestrărilor—au și pregătire și experiență, pe lângă doza necesară de entuziasm; oameni cari dispun de un surplus de energie, pe care înțeleg într'adevăr să-l pună cu sinceritate în slujba interesului general.

Acești oameni trebuesc cu luare aminte selecționați. Selecționarea revine întregului corp, pe care nu-l vrem trestie, ci stejar!

Adunarea generală, care urmează a fi convocată în scurt timp și pe care o vrem formată din unanimitatea forțelor dăscălești din acest județ, prin înțelepciunea și obiectivitatea ei, poate zdrobi orice tendință streină de interesul nostru, cucerind astfel prima victorie în activitatea de viitor.

Conducerea de mâine a asociației trebuie să făuriască apropierea sufletească dintre dascăli; (trebuie să editeze revista visată, cuprinzând: specialitate, literatură și apărare; („Glasul Învățătorului”, sub auspiciile asociației, poate deveni revista ce-o așteptăm), trebuie să înlesniască și să grăbiască punerea în funcțiune a bibliotecii și căminului; trebuie să pregătiască excursiile așa de necesare pentru a cunoaște oameni și locuri; trebuie să dea viață nouă, cu pulsații normale, asociației cu a cărei conducere vor fi însărcinați.

Toți cei cari au urmărit activitatea Asociației Generale, au putut număra înfăptuirile și izbânzile ce-am cucerit numai în timpul din urmă.

Să nu se uite însă că Asoc. Generală nu poate fi decât ceea ce este fiecare secțiune în parte.

Deci, în lături cu orice gând diabolic, în lături cu orice planuri meschine și să punem umărul, sinceritatea și devotamentul nostru în slujba asociației noastre. Va fi și spre binele și spre cinstea noastră!

GH. VIERESCU.

ȘTIINȚELE AUXILIARE ALE ISTORIEI

de C. POPA, Popești.

Înainte de a înșirui științele auxiliare ale istoriei, mă voi opri asupra noțiunii cuvântului „istorie” pentru a-l defini. Istorie se numește; narațiunea și aprecierea evenimentelor însemnate, cari constituie viața socială și religioasă, politică și militară, literară și științifică a umanității. Ea trebuie să fie înainte de toate o operă de știință, dar și operă de artă, întrucât un istoric mare caută să însuflețească materialele sale printr'o descriere plină de viață și a da astfel interesul unei acțiuni, fără însă a altera adevărul.

Istoria universală se împarte în patru mari diviziuni: antică a. H. — 476; evul mediu 476—1453; modernă 1453—1815; contemporană 1815 înainte.

Isvoarele istoriei noastre sunt de 2 feluri:

- 1) Documentare = cronici, acte, memorii, etc.
- 2) Monumentele.

Un loc între aceste două feluri de isvoare ocupă sigiliile și monedele.

După ce am arătat definiția istoriei, diviziunile istoriei universale și isvoarele istoriei noastre, voi arăta care sunt științele auxiliare ale istoriei.

Știința care se ocupă cu studiul monedelor și a medaliilor se numește **numismatică**.

O altă știință auxiliară istoriei care ne informează despre inscripția de pe peceti este **sigilografia** (știința pecetilor).

A treia știință auxiliară istoriei care se ocupă cu studiul armelor, stemelor — semne simbolice care disting o familie nobilă, o corporațiune, un oraș, etc.—se numește **eraldică**.

Când voim să cercetăm un document oarecare, trebuie să cunoaștem limba și literile (inscripția).

Studiul care se ocupă cu descifrarea documentelor (scrisori vechi) este **paleografia**. La noi actele s'au scris în foarte multe limbi. În secolul al XIV-lea se scria în limba latină sau slavă, iar în secolul XVI s'a scris și în limba românească. În Transilvania și Bucovina — după ocuparea lor de către Austriaci — se scriau actele în nemțește. Când principatele românești erau ocupate de fanarioți, actele se scriau în limba greacă.

În Dobrogea s'au găsit acte scrise și turcește. D-l N. Iorga este cel mai mare paleograf al nostru, care cunoaște o mulțime de limbi atât orientale cât și occidentale.

(Urmare și stărsit în numărul viitor).

CERCUL REGIONAL CODĂEȘTI

Ziua de 7 Maiu 1933, a înscris în viața învățătorimii din regiunea „Movilii lui Burcel” o înălțătoare pagină de afirmare a solidarității constructive.

Circa 80 — 100 de învățători în orele d. m. au participat în corpore la serviciul religios oficiat în biserica din Tg. Codăești, de întreg cercul cultural preoțesc, fixat expres în aceeași zi. Armonia corului bisericesc, întregul serviciu cât și predica impresionantă a preotului Dimitriu, Miclești, președintele cercului pastoral, au mișcat și înobilat sufletul întregii asistențe.

A urmat apoi ședința intimă în localul școlii primare, prezidată de d-l Subrevizor școlar I. Filipiuc, în prezența d-lui Const. Capră, Directorul școlii normale și inspector delegat, d-l Grigore Pavlov, d-l Locot. Cristescu și toți învățătorii.

D-l învățător V. Didilescu a tratat satisfăcător „lecțiunea „Frunza”, de șt. naturale, la clasa III-a, dovedind a fi stăpân pe principiile și metodele de predare, servindu-se de un material didactic extrem de bogat și de experiențe reușite.

La critică au luat cuvântul d-nii At. Filon, Vasile Gurguță și Șt. Popa. D-l V. Gurguță a expus o critică sistematizată.

D-l Subrevizor școlar completează cu observațiuni de formă, conchizând că lecția a fost reușită.

D-l C. Capră intervine cu observațiuni interesante, dând indicațiuni de mare preț.

În continuare d-l I. Filipiuc tratează „Regionalismul educativ”, bine documentat.

Între orele 1—3 d. m. s'a servit o agapă colegială în sălile școlii primare, organizată de d-l I. Cozma, directorul școlii.

Agapa a decurs într-o atmosferă plină de afecțiune și ambianță, fiind agrementată de orchestra învățătorilor.

Ședința publică a început prin concertul „Hristos a înviat”, de Kiriak, executat cu competență de corul învățătorilor.

Pr. Dimitriu întreține asistența printr-o cuvântare patriotică, după care urmează programul școlii primare, sub conducerea învățătorului respectiv: Constantin Didilescu, Safta Cogean, Z. Popovici. S'au remarcat dansurile grădii de copii, condusă de d-ra Ecaterina Andrieșanu. D-l Locot. Cristescu din Reg. 25, a expus în mod sugestiv și interesant tactica gazelor de luptă.

A urmat apoi programul învățătorilor din jurul târgului Codăești, care au ținut ca prin eforturi comune depuse zi cu zi, să se prezinte la acest cerc regional cu o producțiune artistică compusă din coruri, orchestră și reci-

tări, bine selecționate și executate. S'au cântat: Răsai lună, Coasa, Foaie verde de trifoi, Trăiască România Mare, iar orchestra potpouri naționale, cu colaborarea următorilor învățători și învățătoare: Ion Țiglea, Al. Chifan, Ana Chifan, Vasile Gurguță, Maria Gurguță, Vasile Didilescu, Penelopa Didilescu, Th. Popa, Maria Popa, Th. Roșu, M. Tonegaru, I. Tăbușcă, Safta Cogean, Zenaida Popovici, Ecaterina Andrieșanu, E. Antoniu și normaliștii absolvenți: Huțu, Cârțu, Talpalaru și Bursuc.

Toate bucățile de cor și orchestră, s'au executat sub conducerea învățătorului Const. Didilescu, un element bine dotat cu simț și tehnică muzicală și cu mult suflet. În încheiere d-l I. Cozma mulțumește numeroasei asistențe prin cuvinte emoționante; iar d-l Subrevizor școlar Filipiuc aduce în mod public laude învățătorilor care au activat.—O serată dansantă plăcută a întregit programul.

SPECTATOR.

Din activitatea cercului cultural Dobrovăț.

Duminică 14 Mai 1933, a avut loc la școala din satul Protopopești, ședința cercului cultural de sub presidenția d-lui Const. Balaban, învățător în Dobrovăț.

În ședința intimă d-l Const. Roiu, învățător la școala din Tăcuta, a predat la clasa III-a o lecție de caligrafie: un proverb. Propunătorul a uzat de toate mijloacele posibile ca lecția să fie pe deplin reușită. D-l Roiu prin felul lui de a fi a produs în clasă o atmosferă vie, dezvoltând mult interes pentru lecție.

După terminarea lecției toți colegii au adus păreri asupra lecției ținute, evidențiind succesul obținut de propunător. În concluzie domnul președinte a declarat lecția pe deplin reușită.

Tot în această ședință s'a mai recenzat „Religia pentru copii”, de I. Nisipeanu, de către d-na Lucreția Trișcu.

În orele p. m. s'a ținut ședința publică în fața unui numeros public. D-l C. Balaban a făcut deschiderea printr-o scurtă cuvântare, relevând că sătenii în acest sat sunt pe deplin familiarizați cu școala.

Conferința publică a ținut-o d-l Ștefan V. Popa, directorul școlii din localitate despre: „Pomi roditori și foloasele ce le avem dela pomi”.

Producția artistică a fost organizată de d-l Ștefan Popa și d-ra Ortansa Grandory, care este o cântăreață desăvârșită, executând coruri pe 2 voci.

Au mai luat cuvântul d-l C. Roiu și P. S. Preot Topală luând inițiativa ridicării unui mo-

nument cât de modest în amintirea eroilor căzuți pe câmpul de luptă.

Propunerea fost primită cu multă bunăvoință de săteni. Ședința a luat sfârșit prin mulțumirile aduse de directorul școlii, exprimându-și dorința pentru găsirea mijloacelor de a se termina marelui local de școală început în 1928. D-sa speră că d-l prefect al județului va face toate eforturile și vara aceasta de a găsi sumele necesare pentru terminarea construcțiilor școlare.

ECOURI

Dăm mai jos în ordinea sosirii, următoarele adeziuni venite dela colegii din județ.

ONOR

Comitetului de redacție al foii

„GLASUL ÎNVĂȚĂTORULUI“

În diferitele noastre adunări dăscălești, s'a discutat—foarte puțin—despre crearea unui organ de publicitate profesională.

Dar se vede astăzi, că tacita noastră pasi-vitate, n'a fost de lungă durată. Iată dar, un mănunchi de entuziasmați colegi au pus bazele unei mult așteptate foii de publicistică pedagogică locală.

Bucuria mea și cred—implicit—bucuria tuturor colegilor vaslueni—este neînchipuit de mare. Spiritul de emulație și necesitatea imperioasă unei atare publicații județiene, — desigur a determinat pe inimoșii inițiatori. Eu îi urez longevitate la infinit și asigur pe conducători, că mă voi osteni să fiu mai mult decât la înălțimea așteptării lor și nu mă îndoesc că nu vor fi toți colegii vaslueni solidari pentru sprijinul minusculei noastre publicații, care doresc s'o vadă cât de curând nu în patru pagini, ci în patruzeci și patru. Nu mă îndoesc deasemenea, că instituțiile noastre profesionale—ca: Banca, Asociația, Căminul,—nu și vor da modestul lor obol pentru susținerea materială, a acestui debut de publicistică pedagogică. Micuța noastră foaie înlocuiește un gol care se simțea demult și deaceia s'o sprijinim cu toții atât materialicește cât și moralicește, căci este a noastră a tuturor și cum vom ști a o ajuta, așa o vom avea.

Doresc ca „Glasul Învățătorului“ să găsească ecoul cuvenit în sufletele tuturor membrilor Corpului didactic, atât vaslueni cât și peste hotare, cum și în sufletele tuturor, cari îi preocupă multiplele probleme pedagogice de actualitate.

Cu Dumnezeu, înainte!

ÎNV. VASILE LUPU

Tanacu.

Apariția foii noastre locale „Glasul Învățătorului“, destinată a se pune exclusiv în slujba cauzei noastre învățătorești, constituie pentru noi corpul primar vasluian, cel mai însemnat eveniment al zilei.

În vremurile acestea tulburi, când conștiințele tuturor par simțitor de slăbite—o singură conștiință se cere imperios a fi mereu trează și afirmată curajos: „conștiința solidarității constructive, a întregului corp didactic primar“.

Aderând cu tot sufletul la curajoasa d-voastră inițiativă, vă rugăm a ne considera printre cei dintâi susținători efectivi ai „foii“ ce conduceți.

Ștefan și P. Ghiga

În lipsa unei reviste locale învățătorești, „Glasul Învățătorului“—prin importanța problemelor ce s'a anunțat că le va trata—are menirea să umple acest gol, dând o oarecare hrană sufletească și dăscălimii de pe meleagurile noastre.

E bine că în mijlocul acestei dăscălimii, se găsească și de-acei „înfrățiți cu idealul“ și lipsindu-se de preocupările materiale—în care mulți dintre noi se sbat—pun la dispoziția tuturor, o foaie care să trateze și probleme generale, și chestiuni informative pur dăscălești.

Urând succes ideii, rog binevoșii a mă considera abonată.

Cu stimă,

D. SAVASTRU

Parnanița-Vaslui.

Un eveniment care preocupă și pasionează încă și acum pe colegii noștri, surprinși de împrejurările curioase în care el s'a produs—este apariția mult așteptatei foii locale „Glasul Învățătorului“.

Deși în nenumărate ocaziuni s'a cerut insistent, scoaterea unei atare foii—intervenția noastră a rămas zadarnică.—Aveam convingerea că va mai trece mult timp până când se va realiza și acest imperios de-ziderat. Dar m'am înșelat. Surpriza produsă prin apariția acestei foii, dovedește, că în rândurile noastre se mai găsească și din aceia cari, luptând eroic cu toate adversitățile oamenilor și în special ale unor colegi—au dat formă concretă acestei mare nevoie a noastră.

Făgăduiesc că mă voi sili să fiu un harnic colaborator al foii ce conduceți, convins fiind că numai în felul acesta pot fi servite ideile mari.

Mihai Hurdubaie
Învățător Munteni de sus.

Comunicări

În numărul 3 ce va apare la 1 Iunie a. c. se vor publica toți acei care susțin această foaie. Vom putea vedea pe toți care luptă cu adevărat pentru ideia de solidaritate a corpului didactic și care știu să-și apere interesele profesionale în vederea promovării situației noastre morale și materiale, cari astăzi sunt atât de precare.

Adresăm un călduros apelar tuturor colegilor și d-lor delegați de centru cu distribuirea salariilor în județ, spre a ne da tot concursul posibil, pentru achitarea și încasarea abonamentelor celor cari înțeleg să întreție și materialicește existența foii noastre.

În acest scop vom trimite prin poștă sau vom da personal fiecărui domn delegat, câte un chitanțier cuprinzând circa 50 chitanțe, de care se vor putea servi la operațiunea încasării abonamentelor.

Suntem rugați de „Banca corpului didactic“, a comunica tuturor colegilor din județ, că pe viitor nu se vor mai elibera împrumuturi prin persoane străine—decât pe bază de delegație specială și poliță semnată în original.

Din lipsă de spațiu, articolele și adeziunile cari nu au putut fi publicate acum, vor fi date publicității în numărul viitor.

Rugăm ca articolele ce ni se trimit spre publicare, să fie scrise citeț și pe o singură pagină.